

Дух драконів. Книга 1. Ніч закінчується вогнем

КУПИТИ

Сповнена магії й романтики, ця масштабна фентезійна пригода, натхненна легендою про Мулан, розповідає про дівчину, яка понад усе прагне сама обирати власну долю — навіть якщо заради цього доведеться піти проти тих, кого вона любить.

Три Царства охоплені війною, але батько Мейлін відмовляється йти на службу за імперським призовом. Одурманений опіумною залежністю, він планує продати Мейлін заради посагу. Проте, коли дівчина дізнається, що її майбутній чоловік — черговий жорстокий і нестриманий чоловік, усвідомлює: у її житті нічого не зміниться, доки вона не візьме все у свої руки. Вже наступного дня вона переодягається хлопцем і йде до армії замість батька. Завдяки невтомній праці Мейлін здобуває в армії визнання, знаходить друзів і зближується зі Скаєм — принцом, який став її партнером по тренуваннях. Але чи не змінила вона одну в'язницю на іншу? Поки її царство невпинно котиться до загибелі, Мейлін починають переслідувати видіння духу морського дракона. Він пропонує їй справжню силу й свободу, але ціна за це..

Перший розді

ВІЙНА ОСЬ-ОСЬ ПРИЙДЕ...

Звістки зринули й покотилися столицею, спичинивши хвилю подиву, тривоги, а подекуди — і палкої жаги слави. Та лише в моєму батьківському домі вони не викликали жодного запалу.

— Я не поїду, — заявив батько, захований у хмарі диму. І хоча в непровітрюваній кімнаті стояв сморід поту й опіуму, він не дозволяв нам бодай вікно відчинити. Запевняв, ніби сонячне світло шкодитиме його очам. Та гадаю, він просто не хотів показувати нам і сам боявся побачити, до чого дійшов.

Поряд зі мною здригнулася його дружина Сюїн — моя мачуха, старша за мене лише на сім років. Слуги очікували, що коли вона з'явиться, я дихатиму на неї отрутою, але через те що батько дедалі більше лютував і з'їжджав з глузду, ми об'єдналися проти спільного ворога і з часом стали не просто союзницями, а латунами — добрими товаришками.

Цієї миті Сюїн стиснула кулаки, щосили стримуючи свої почуття.

— Призов — це небесний мандат. За брехню імператорському командувачеві карають смертю...

— Заради Бога, просто скажи їм, що я нездужаю! Вигадай щось. Коли доходить до пошуку способів витрачання грошей, ти неабияк винахідлива. От і скористайся цим, аби відбрехатися.

Я відчула, ніби задихаюся від такої несправедливості. Та як батько посмів звинувачувати Сюїн, коли сам програв усі наші гроші?

— Це через твої азартні ігри ми втратили...

Сюїн затулила мені рота долонею. «Мейлінь, ні», — прошепотіла вона. Батько ж випустив тонке кільце диму з люльки — він навіть не почув мене. Занурений у свої думки, пробурмотів:

— Я не піду на війну. Я відмовляюся. Чоловікові мого зросту це не личить.

Його рука тремтіла, коли він вибивав попіл із люльки в стару попільничку. Ця порцеляна колись належала до посагу моєї матері. Тепер вона вся була пощерблена й поплямована — зруйнована, як і все інше в цьому домі.

— Чом би тобі не послати замість мене старого слугу? — запропонував батько й посміхнувся, втішений своєю вигадкою. Він нарешті відклав люльку й звернув на нас увагу. — Можна сказати, що він — це я.

— Батьку, — вигукнула я, не в силах стримати язика. — Чжоу недовго лишилося жити на цьому світі.

— Хіба я просив твого слова? — гримнув він, бо нарешті мене помітив. Сюїн кинула на мене стривожений погляд, я похитала головою, а батько розреготався.

— Так ще й ліпше, — вирішив він. — На одному вогнищі спряжити дві яечні, як кажуть письменні люди. Нехай ото краще здохне там, ніж марнуватиме наші домашні запаси. У наш час навіть собаки приносять більше користі, ніж він...

— Та дядько Чжоу зробив для цього дому куди більше, ніж ти будь-коли.

Слова зірвалися з моїх вуст, перш ніж я встигла подумати двічі. Сюїн ахнула, батько звузив очі, а потім підвівся, вхопившись за стід, щоб утриматися на ногах. Він постарів на п'ять років, але й досі залишався кремезним чолов'ягою, на кілька голів вищим за мене. Казали, він міг панувати будь-де завдяки самій своїй присутності, поки над ним не запанував опіум.

Тепер він хиткою, непевною ходою наближався до мене, його довге волосся розсипалося по плечах. Батько загарчав, схопив мене за підборіддя й змусив зустрітися очима з його водянистим поглядом. Його обличчя наблизилося впритул. Я так близько не підходила до батька вже багато років.

Якось Сюїн зізналася мені, що коли вперше зустріла батька, він здався їй вродливим — із цим ясним поглядом темних очей, прямим носом і високими вилицями. «Ти обдарована вродою, як і він», — мовила тоді Сюїн, намагаючись зробити мені комплімент. А я... так і не зізналася їй, що для мене — це найгірша у світі образа.

— Цей Чжоу виховав тебе зухвалою, — промимрив батько. — По смерті твоєї матері я не повинен був дозволяти йому втручатися.

Він повертав моє обличчя з боку на бік, немов різник, який оглядає свиню, перш ніж її зарізати. Коли ж я спробувала вирватися, батько лише міцніше стиснув моє підборіддя.

— Скільки їй років? — звернувся він до Сюїн. У його голосі з'явилися глузливі нотки. — Скільки ж рочків моїй дорогій, любій донечці?

Голос Сюїн тремтів, коли вона відповідала:

— Трохи більше вісімнадцяти. Мені ще багато чого треба навчити її жіночого...

— Мовчи. — Батько відпустив мене, і тепер його очі блукали моїм тілом. — Вісімнадцять — забагато для незаміжньої. Нехай Чжоу завтра покличе сваху. Я чекаю на віно до молодика.

Молодик мав зійти за два тижні.

— Ні! — вигукнула я. — Не хочу виходити заміж!

Не встигла отямитися, як батькова рука врзалася мені в щоку з такою силою, що голова відкинулася набік. Я закліпала, стримуючи сльози.

— Хай Мейлінь, ти роби́тимеш те, що тобі наказують, — мовив батько з убивчими нотками в голосі. — І якщо не зможеш отримати гарного віна як перша дружина, я продам тебе як наложницю.

— Мій володарю, будь ласка... — Несила було знести благального погляду Сюїн.

— Ти не втручатимешся! — Батько вже було підняв руку, щоб і її вдарити, та я перша встигла схопити ту за руку й потягла до себе. Сюїн тремтіла так, що її дроз передався й мені, пробираючи до кісток.

— Це моє остаточне рішення! — гримнув батько. — Вісімнадцять років Мейлінь жила під моїм дахом, носила моє ім'я, їла за моїм столом. Настав час віддати мені борги. — Його рука сіпнулася в пошуках люльки. — Геть з моїх очей обидві!

Сюїн відчинила двері, аби втекти, перш ніж він устиг передумати.

— І щоб нікого з посланців воєводи в цей дім не пускали!

Двері за нами грюкнули. Не наважуючись зупинитися, ми спустилися коридором і опинилися в жіночих покоях на іншому кінці подвір'я. Лише тоді я дозволила собі розслабитися.

— Мей, серденько, — шепотіла Сюїн, пригортаючи мене до грудей і погойдуючи, мов малу, поки ми обидві тихенько рюмсали. Бо навіть у наших покоях стіни мали вуха.

— Усе не так погано, — стиха втішала вона. — Сваха підшукає тобі доброго, порядного чоловіка. Він цінуватиме й захищатиме тебе.

— Б'юся об заклад, що те саме сваха говорила й пробатька, коли зводила тебе з ним. Брехухи вони всі. — Мій голос теж зламався. — Я духу батькового не зношу!

Сюїн цитькнула.

— Не нарікай на батька. Йому дуже важко. І дня не минає, щоб не приїжджали вимагати виплати боргів.

Я підняла голову.

— Я гадала, що ти звільнила більшість слуг.

Вона зітхнула.

— Усе одно в таких умовах наша господа довго не протримається. Може, і добре, що на порозі війна. — Вона затнулася, закусилла губу. — Хай Небеса пробачать мені ці слова!

Мені сяйнула думка, і я спробувала витерти сльози.

— То потрібне віно за мене, так?

Сюїн розтулила була рота, але відразу ж стулила.

— Що ж, — мовила вона, — поки війна наближається, гадаю, лихварі займатимуться дечим іншим.

— Цзе!

До кімнати вбігла моя молодша сестричка, стискаючи свою улюблену ганчір'яну ляльку. Їй було лише п'ять рочків, але вона вже нутром відчувала назрівання чвар. У нашій родині, де про мир годі й мріяти, інакше не вижити.

— Жоуха, — я підвелася й витерла сльози. Сюїн погладила дівчинку по голівці й поправила кіски.

— Я звеліла Сливі сховатися в дитячій кімнаті, — мовила Жоуха. — Вже бачу, що тато не в гуморі.

— Розумничка ти моя! — вигукнула Сюїн. — Пограйся з братиком і тримайся завтра подалі від дороги, добре? Ми із Цзе будемо зайняті.

— А що ти робиш? — Мала обхопила мої коліна й налякано глянула знизу вгору. Отже, підслуховувала.

— До нас прийде сваха, — вирішила бути чесною. — І я привезу додому велике віно для всіх вас. Тоді у вас будуть нові шовки на сукні!

— Ніяких шовків мені не треба, — заперечила Жоуха. — Хай погорять усі ті сукні!

Сюїн примусила себе розсміятися.

— Ти жахаєшся суконь, як той птах фенікс — заліза.

— А щоб ті свати пропали!

Щоки в Жоухи почервоніли — ознака того, що в неї починається істерика.

— Тихіше, — Сюїн щипнула її за щічку. — Свати — хороші люди. Вони читають зірки й приносять щасливу долю сім'ям по всьому Аньлаю.

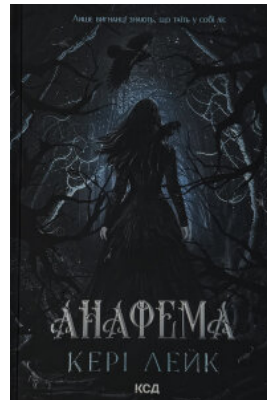
— Щаслива доля... — гірко всміхнулася я, хоча й намагалася стримувати себе перед Жоухою. Вона ж бо колись теж розмовлятиме зі свахою, і її спіткає така сама доля. Від цієї думки мені закортіло вити з відчаю. Не дивно, що аньлайські матері так старалися не любити своїх дочок. Адже віддати їх — це однаково, що вирвати шматочок власного серця.

— А я своїй свасі вдячна, — тихо мовила Сюїн, зустрівши мій погляд над маленькою голівкою Жоухи, — бо вона привела мене до тебе, сестричко.

Рекомендована література

[В'язень](#)

[Анафема. Книга 1](#)

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ